

forbundne, at Kammeraterne gav dem Øgenavnet de »siamesiske« Tvillinger.

Den lille Hedvig stak Hovedet ind ad Døren og meldte:

»Bodil har gjort sig vaad, og Jørgen vil ikke være ordenlig.«

Saa maatte hun ind og holde Justits. —

Doktor Gaardbo havde ikke villet fortælle sin Kone, at han agtede sig ind til »Bethesda«, hvor der nu i Fastetiden hver Aften blev afholdt store Opbyggelsesmøder under Pastor Stensballes myndige Ledelse. I en Avis havde han set, at hans Bror i Aften skulde være en af Talerne. Derfor vilde han derhen.

Skønt han kom i god Tid, var den store Sal allerede ganske overfyldt. Han maatte søge op i et af Sidegallerierne, hvor han i sidste Øjeblik fik en Siddeplads paa den allerbageste af nogle trinformigt højnede Bænkerækker. Faa Minuter efter var ogsaa Gangen bagved ham stuvfuld af Mennesker.

Nede i Baggrunden af Salen, under det store Orgel, sad Broderens unge »Korshær« i tætte Rækker: en glad og livlig Ungdom, Mænd og Kvinder tvangløst imellem hinanden, mange af dem øjensynlig trænede Sportsfolk, for hvem ogsaa Troen var en Kraftytring, et Mandighedsmærke. Da Orgelet havde indledet,